

Düzlük Tek Aşkta

– ferda'ca · 30 Haziran 2015

Hoyratça savrulan bir gülün
bükülmeyen dalları kanattı tırnaklarımı bu gece
Ağzı açılmamış soruları dilendim
dokundukça yaprağını döken ünlemlerden.
Can alışlara dur dedi kalın harflerde ateşli kafiyeler..
şehirler geçti virgüllerden mümkünatı yok eden
Ağır ağır dağıldı noktalar miraca tutundu melekler
Çevrilen zamanın elinde tükenmeden kurşun kalem...

Eskiyen tarih ambarından yuvarlandım bir top böceği gibi
Bir yok olup , bir de var olduğumu
ispatlamak adına düştüm yollara...
Toprak yiyen bir çocuk gelip oturdu
dişlerimin arasına.
Sıcacık elleri değdi yüzüme düş çiçeğinin.
Kırdım şiirin kanatlarını
göçtüm yüreğimden gökyüzüne sevimli bir uyanış ile
lekesiz harfler öptü yüreğimin kuytularını...
Rucu ettim hiçliğin ummanına
"Söktüm "Ben"liği
Bitirmeden seferini müebbet düşmeleri
Kayıt/ sızı oynadı bütün gölgeler..
mecaz takıntılarını giyindi üzerine bütün cümleler...

Hira' da nur oldu;
Bir nida bir çığlık....
Özgürlüğün tutsaklığı kapattı bakışlarıyla aralığı...
Davudi bir sesle yeşerdi düşlerim
tutundum içimdeki kuyuya
Şah damarımda dolaştı çınlayan ezan sesleri
"Sus" hükmünde mühürlendi dudaklarım
Uğuldadı yankıların / iz düşümü cemre düşerken dualarıma
Nun'a varmadan kırlangıçların göz yaşları damladı avuçlarıma.
Sonsuzluğun izini gördüm Yunus'un karnında
geçtim binlerce salisenin üzerinden kilometrelerce uzağa

Tersine çevrildi tüm yokuşlar sahipsizlik ekinde
imkansızlığın en güzel yolları kıyama durdu
Hüzün dolu ama başı dik Elif miktarı uzakken herkese..
Beka buldum gölgede ya Rab..!
Kayboldum İsmi ,ismimden ayıran ayrıç'ta
Taşıyamazken kalbimin ağırlığını başka bir kalp
ışık oldun samimiyetsizliğe inat
kandili kısılmış dünyama...

Ey! Buzulların Korunağı, çöllerin Gönüllü Serabı
Med-cezirler gibi gel-gitler yaşasa da ömrüm
Daldığım derin uykulardan uyandığında
yanımda bir tek Sen varsın bilirdim...
Bin ölüme vebal verirdi
bulut sağanağından düşerken kirpiklerim...

Kurutulmuş gül sesiydi Aşk...
Karanlık bir ormanda uyuyan çiçektir Aşk...
Yusuf'un kuyusunda susuz kalmaktı Aşk...
Ayakkabıların içinde emanete yürümektir Aşk
Ölümün dudaklarından öptüğü zamandı Aşk...
Sakin sessiz gerçeklere uyanıp düşlere uyumaktı Aşk...
Bir harman yeriye Aşk,sevenin hepsini alabileceği...

Ve biliyorum ki;Her aşkta Senden bir parça vardı...
Ne mutlu ki;İçinde Aşk odunu tutuşturduğun kullarına
Ne mutlu ki bana;Yaşamın közüne çıplak ellerimle dokundum da..
ihanet etmedim sevgilere...
Koparıp parça parça yüreğimi,işaretler bıraktım hiç kimselere...
Çınlayan kulaklarıma bassın biri hadi...
Aslında yok hiç kimsesiz kimse , herkesin var kimsesi...
Attıkça adımlarımızı son söze
avuçlarda terler B e r g ü z a r'ın nefesi...

Ferda Özsoy